

10de zondag door jaar B

Mc. 3, 20-35

Inleiding

We vieren vandaag weer een gewone zondag door het jaar. We zijn inmiddels aangekomen bij de tiende zondag. Van hieraf kunt u voorlopig weer gewoon verder tellen. Kinderen van God zijn, zo worden we genoemd en dat zijn we ook, zo zegt Paulus in één van zijn brieven en zo komt het geregeld voor in de uitnodiging van het Onze Vader. Vandaag bidden we het niet, maar zingen we het Onze Vader. Maar die kinderen komen wel terug; niet alleen de kinderen van de kinderwoorddienst, maar ook kinderen zoals wij dat zijn: kinderen van God. In de eerste lezing al meteen, daar gaat het over Adam en Eva en in het evangelie gaat het over Maria en de broers en zussen van Jezus. Gezinsverband, familieverband. Daarover gaat het in de lezingen vandaag, maar wel in verband met God. Dat horen we in de psalm en vooral in de tweede lezing.

Preek

Kinderen van God worden we genoemd en dat zijn we ook, zei ik al in de inleiding en in de eerste lezing wordt dat meteen duidelijk. Want als God Adam heeft gekleid en de levensadem in heeft geblazen en op wonderlijke wijze Eva uit zijn zij heeft gecreëerd dan lijkt alles koek en ei. Een voorbeeldige wereld, waarin mensen met elkaar verbonden zijn. Zoals alle dieren naar hun soort verdeeld zijn en paarsgewijs leven, zo mag ook de mens leven. Maar, zo horen we vandaag, dat duurt niet lang, want al snel ontstaat er onenigheid en dat gaat in de bijbel niet anders dan het door de eeuwen heen gaat. Men geeft als het misloopt elkaar de schuld. Als God aan Adam vraagt: “mens heb je van die boom, van die appel gegeten” dan wijst Adam: “zij, zij heeft mij die appel gegeven”. Vraagt God het vervolgens aan Eva, dan wijst zij op haar beurt: “die was het, de slang, die heeft het gedaan”. En ik vermoed als God het ook nog aan de slang had gevraagd, dat die had gezegd: “het kwam door die appel, die hing daar zo mooi te glanzen”. Zo is verdeeldheid meteen een belangrijk issue, vanaf één van die eerste verhalen in de bijbel. Een verdeeldheid, die we door de eeuwen heen tegenkomen. Wij mensen mogen keuzes maken, kunnen keuzes maken. Dat kan ten goede en ten kwade en als je dan een verkeerde keuze maakt en je wordt daarop betrapt, dan zou het je sieren om te zeggen en deemoedig te zijn: “ja, ik was het Heer, sorry en ik zal proberen het niet weer te doen.” Maar door de eeuwen heen zien we hoe mensen naar de ander wijzen. Zij hebben het gedaan, de heksen, de donkere mensen die ons in de slavernij vooruit moeten helpen, de mensen die van joodse afkomst zijn of heden ten dage de moslims, mensen in een achterbuurt, de zwervers op straat. Altijd is er wel iemand die we aan kunnen wijzen en de schuld kunnen geven en verdeeldheid lijkt zo alom te heersen.

Maar het hoeft niet, zo horen we Paulus zeggen in zijn brief. Als wij leven in het voetspoor van Jezus en spreken zoals hij het ons heeft voorgedaan en dat betekent

spreken waar woord en daad één worden, daar waar het goede wat je zegt ook het goede wordt wat je doet, dan kunnen we in verbondenheid met elkaar leven. Een verbondenheid met elkaar die dan uiteindelijk ook een verbondenheid met God wordt. God is ons immers steeds genadig, wil ons steeds opnieuw een nieuw kans geven. De psalm van vandaag heeft het over een God die steeds barmhartig is, een God die ons steeds weer zal vergeven, ons genadig is. Dan zou je kunnen denken als we dan bij het evangelie uitkomen, het woord van Jezus zelf, dan moet het toch allemaal wel weer op zijn pootjes terecht zijn gekomen. Maar neen, al in de eerste regel lijkt er onenigheid en verdeeldheid te ontstaan omdat Jezus niet de tijd krijgt om te eten. Hij wordt zo in beslag genomen door de mensen om Hem heen en het verhaal dat ze van Hem willen horen, de wondertekens die ze van Hem willen zien, dat Zijn familie erop uit trekt om Hem dan maar zelf te eten gaan geven. En als aan het eind van dat verhaal vandaag aan Jezus gevraagd wordt: Uw familie staat voor de deur, moet U die niet ontvangen, dan kijkt Hij rond en zegt: “deze, die hier voor Mij zitten, zijn Mijn broers en Mijn moeder, Mijn familie, Mijn gezin”. Daarmee heb Ik verbondenheid, zegt Hij in feite.

Het doet denken aan dat verhaal van Martha en Maria, waar Martha vooral met het eten bezig is, zo ook de werkelijke familie van Jezus in het evangelie. Maar Jezus wijst ze erop dat geestelijk voedsel, voedsel dat van God komt, in de boodschap van het rijk Gods en het doen van onderlinge daden, dat dát is waar we van kunnen leven. Dat is voedsel van genade, voedsel van Gods barmhartigheid en dat gaat zelfs voorbij aan beschuldigingen die we horen van de farizeeën, die Jezus aanwijzen als degene die de satan met satan uitdrijft.

Niets is echter minder waar: zij, de farizeeën, zijn zoals de slang in het Genesisverhaal. Zij zijn het die verdeeldheid zaaien, zij zijn al het ware de duivel in dit verhaal, de diablo, de verdeler. En God daartegenover brengt met zijn barmhartigheid en genade eenheid. Eenheid die er mag zijn in een familieverband, in een gezinsverband. Als wij ook vandaag de dat ook dat voor elkaar krijgen kunnen en mogen we naar waarachtigheid zeggen: we zijn kinderen van God en zo mogen we genoemd worden. Ik wens het ons van harte toe. Amen

Henry Vermeulen, diaken